

09.09.2012 г. / 10:12:01

Вяра

22.09 по еретическия, †09 септември по православния календар - Свети и праведни богоотци Йоаким и Анна. Св. мъченик Севириан. Св. блажени Никита. Св. преподобни Иосиф Волоколамски. Св. преподобни Теофан постник и изповедник

Житие на светите и праведни богоотци Йоаким и Анна

Светият праведен Йоаким произхождал от Иудиното коляно, от дома на цар Давид. Неговото родословие е следното: синът на Давид Натан родил син Левий, Левий родил Мелхия и Панфир, Панфир родил Варпафир, а Варпафир родил Йоаким - бащата на Божията Майка.

Свети Йоаким живеел в Галилейския град Назарет. Неговата

жена се наричала Анна и била от Левиевото коляно, от рода на Аарон. Тя била дъщеря на свещеника Матан, който живял преди царуването на Ирод - сина на Антипатър. Този свещеник Матан имал жена Мария, която била от Иудиното коляно, от град Витлеем. Тя му родила три дъщери: Мария, Совия и Анна. От тях първа се омъжила Мария във Витлеем и родила Саломия; след това се омъжила Совия - също във Витлеем - и родила Елисавета, майката на Св. Йоан Предтеча; а третата, както вече казахме, майката на Пресвета Богородица, била дадена за жена на Иоаким в Галилейската страна, в град Назарет.

Тези съпрузи - Иоаким и Анна, освен че произхождали от знатни родове, също така и постоянно се поучавали в закона Господен и били праведни пред Бога. Притежавайки вещественно богатство, те не били лишени и от духовното богатство. Украсени с всички добродетели, те непорочно пазели всички заповеди на Божия закон. На всеки празник благочестивите съпрузи отделяли от имуществото си по две части, от които едната дарявали за нуждите на храма, а другата раздавали на бедните.

С праведния си живот Иоаким и Анна така угодили на Бога, че Той ги сподобил да станат родители на Пресветата Дева - предизбраната Майка на Господа. От самото това става ясно, че техният живот бил свят, богоугоден и чист, понеже родили Дъщеря, по-свята от всички светии и по-честна от херувимите, която угодила на Бога повече от всеки друг. В това време на земята не живеели човеци, така угодни на Бога с непорочния си живот, както - Иоаким и Анна. Макар тогава и да можело да се намерят още мнозина живеещи праведно и угаждащи на Бога, но те двамата надминали всички със своите добродетели и се явили пред Бога като най-достойни да станат родители на Божията Майка. Тази милост не би им се дарувала от Бога, ако те действително не превъзхождали всички със своята

праведност и святост.

Но тези свети съпрузи, по Божия воля, дълго време били бездетни, та в самото зачатие и рождение на Пресветата им Дъщеря да се яви и силата на Божията благодат, и честта на Родената, и достойнството на родителите. Защото за безплодната и остаряла жена е невъзможно да роди иначе, освен по силата на Божията благодат: тук действа вече не природата, а Бог, Който побеждава закона на природата и развързва веригите на безплодието. Раждането от безплодни и престарели родители е по-голяма чест и за Родената, защото тогава тя се ражда не от невъздържани родители, а от въздържани и престарели, каквито били Йоаким и Анна, които петдесет години живели в съпружество, без да имат деца. Накрая, чрез такова рождение се открива и достойнството на самите родители, тъй като те след дълго време на безплодие родили радостта на целия свят, уподобявайки се на светия патриарх Авраам и на неговата благочестива съпруга Сарра, които, според Божието обещание, родили Исаак в своята старост.

Праведните Йоаким и Анна дълго скърбели и плачели за това, че нямат деца. Веднъж на един голям празник свети Йоаким принасял в Иерусалимския храм дарове на Господа Бога. Заедно с него и всички израилтяни принасяли своите дарове в жертва на Бога. Исахар, който по това време бил първосвещеник, не пожелал да приеме даровете на Йоаким, понеже той бил бездетен.

- Не трябва - му казал той - да се приемат твоите дарове, защото ти нямаш деца, а следователно - и Божието благословение. Навярно ти имаш някакви тайни грехове.

Така също и един от израилтяните, от Рувимовото коляно, който заедно с останалите принасял своите дарове, започнал да укорява Йоаким:

- Защо искаш преди мен да принесеш жертви на Бога? Нима не знаеш, че си недостоеен да принасяш дарове заедно с нас, понеже ти няма да оставиш в Израиля потомство?

Тези укори много натъжили праведния Иоаким и той, обзет от силна скръб, излязъл посрамен и унижен от Божия храм. Празникът за него се превърнал във време на печал и празничната му радост била сменена с мъка. Дълбоко скърбейки, той не се върнал у дома си, а излязъл в пустинята при пастирите, които пасяли стадата му. Там той дълго плакал заради своето безплодие и заради присмеха и укорите, които трябвало да претърпи. Като си спомнил за Авраам, своя праотец, на когото вече в преклонна възраст Бог дарил син, Иоаким започнал горещо да умолява Бога, та Той и него да сподоби с такова благоволение, да чуе неговата молитва, да го помилва и да отнеме от него презрението на хората, като дари в старините му плод на неговото съпружество, както някога - на Авраам.

- Нека - молил се той - да имам възможност да се нарека баща на дете, а не бездетен и отхвърлен от Бога, да търпя укори от човеците!

Молитвата си свети Иоаким придружил с пост и в продължение на четиридесет дни не вкусил хляб.

- Няма да ям - казвал той - и в дома си не ще се върна! Нека сълзите ми да бъдат моята храна, а тая пустиня да ми бъде дом, докато не ме чуе и не отнеме от мене позора Господ Бог Израилев!

А също така и неговата жена, като била в дома им и като чула, че първосвещеникът не поискал да приеме техните дарове заради безплодието им, и че мъжът ѝ в голяма скръб се усамотил в пустинята, плакала с неутешими сълзи.

- Сега - говорела тя - аз съм по-нещастна от всички: отхвърлена съм от Бога, презряна от хората и изоставена от мъжа си! За кое да плача сега: за вдовството си ли, или за неплодието си; за осиротяването си ли, или за това, че не съм удостоена да се нарека майка?!

Така горчиво плакала тя през всичките тия дни.

Слугинята на Анна, на име Иудит, се стараела да я утеши, но не могла; защото кой би могъл да утеши тази, чиято печал е дълбока като море?

Веднъж света Анна, все така скърбяща, излязла в градината си, седнала под едно лаврово дърво, въздъхнала от дълбините на сърцето си и като издигнала пълните си със сълзи очи към небето, видяла на дървото птиче гнездо, в което имало малки птиченца. Гледката ѝ причинила още по-голяма мъка и тя с плач заговорила:

- Горко на мене бездетната! Трябва да съм най-грешната измежду Израилевите дъщери, та единствена сред останалите жени да съм така унижена. Всички носят на ръцете си плода от своята утроба, всички се утешават със своите деца. И единствена аз съм чужда на тази радост! Горко ми! Даровете на всички се приемат в Божия храм и заради това, че имат деца, им се оказва уважение. И само аз съм отхвърлена от храма на моя Господ! Горко ми! На кой да се уподобя? Нито на птиците небесни, нито на зверовете по земята: защото и те Ти принасят, Господи Боже, своя плод, а само аз единствена съм неплодна.

Дори и със земята не мога да се сравня: защото тя ражда и произраства семена и, принасяйки плодове, благославя Тебе, Небесния Отец. А само аз съм неплодна на земята. Горко ми, Господи, Господи! Аз единствена, грешната, съм лишена от потомство! Ти, Който някога дари Сарра със син Исаак, когато

тя беше в дълбока старост; Ти, Който развърза утробата на Анна, майката на Твоя пророк Самуил, погледни сега и към мен и чуй молитвите ми, Господи Всевишни! Ти знаеш присмеха, който понасям, заради безплодието си. Прекрати скръбта на моето сърце и развържи утробата ми! И мене, безплодната, направи плодоносна, та роденото от мен да Ти принесем в дар на Тебе, благославяйки, възпявайки и единодушно прославяйки Твоето милосърдие!

Докато света Анна, плачейки и ридаейки, се молела така, явил и се ангел Господен и ѝ казал:

- Анна, Анна! Твоята молитва е чута, твоите въздишки се издигнаха над облаците, сълзите ти възлязоха пред Бога! Ти ще заченеш и ще родиш преблагословена Дъщеря. Чрез нея ще получат благословение всички земни племена и на целия свят ще се дарува спасение. А тя ще се нарече Мария.

Щом чула ангелските думи, света Анна се поклонила на Бога и казала:

- Жив е Господ Бог! Ако аз родя дете, ще го отдам да служи на Бога. Нека то да Му служи и да прославя светото Божие име ден и нощ и през цялото време на своя живот!

След това, изпълнена с неизказана радост, света Анна бързо се отправила към Йерусалим, за да въздаде там с молитва благодарение на Бога за Неговото милостиво посещение.

В същото това време ангелът се явил и на праведния Йоаким в пустинята и му казал:

- Йоакиме, Йоакиме! Бог чу твоята молитва и благоволи да ти дарува Своята благодат. Твоята жена Анна ще зачене и ще ти роди дъщеря, чието рождение ще донесе радост на целия свят. И ето ти знамение, че ти благовестя истината: иди в Йерусалим в Божия храм и там, при Златните врати, ще

намериш съпругата си Анна, на която аз възвестих същото това, каквото и на тебе.

Свети Иоаким, удивен от ангелското благовестие, славословейки Бога и благодарейки Му със сърце и уста за Неговото велико милосърдие, с радост бързо се отправил към Иерусалимския храм. Там, както и ангелът му бил известил, той намерил до Златните врати Анна, която се молела на Бога, и ѝ разказал за ангелското благовестие. Също и тя му предала това, което видяла и чула от ангела, който и възвестил, че тя ще роди дъщеря. Тогава праведните Иоаким и Анна прославили Бога, Който им сторил такава велика милост и след като Му се поклонили в светия храм, се върнали в дома си.

И света Анна заченала в деветия ден на месец декември, а на осми септември родила дъщеря - Пречистата и Преблагословената Дева Мария, началото и ходатайката на нашето спасение, за чието рождение се възрадвали цялото небе и земя. Когато тя се родила, свети Иоаким принесъл на Бога богати дарове, жертви и всесъжения. Той получил благословение от първосвещеника, свещениците, левитите и от всички човеци за това, че се сподобил с Божието благословение. После той устроил в своя дом богата трапеза и всички радостно прославили Бога.

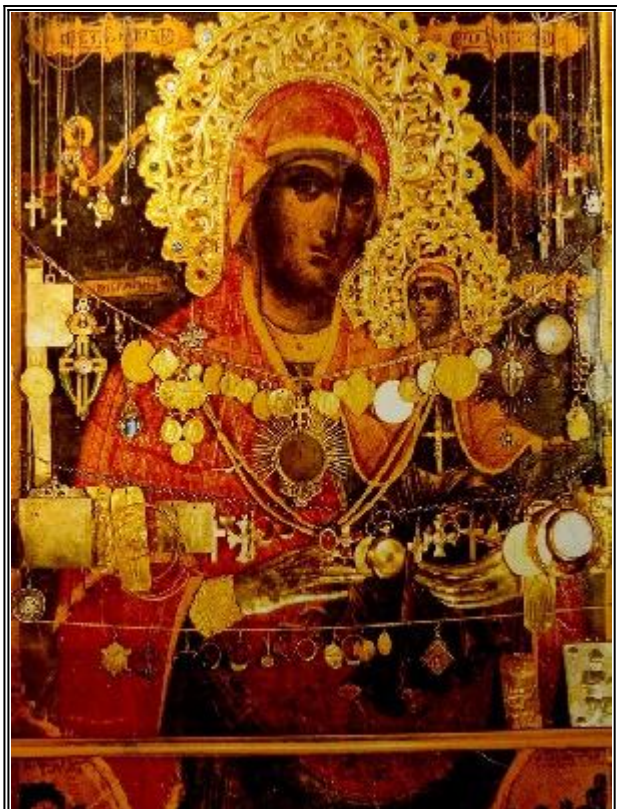
Родителите пазели малката Дева Мария като зеницата на окото си, защото знаели, според особеното Божие откровение,

че тя ще донесе светлина на целия свят и обновление на човешкото естество. Поради това те я възпитавали с таква старателно внимание, каквото подобавало на тази, на която предстояло да стане Майка на нашия Спасител.

Те я обичали не само като своя дъщеря, която толкова дълго очаквали, но я почитали и като своя господарка, като помнели думите, които ангелът казал за нея и като предвиждали духом какво ще се извърши над нея. А тя, изпълнена с Божията благодат, тайнствено обогатявала с нея и своите родители. Подобно на това, както слънцето осиява с лъчите си небесните звезди, отделяйки за тях частици от своята светлина, така и богоизбраната Мария, като слънце, озарявала Йоаким и Анна с лъчите на дадената ѝ благодат, така че и те били изпълнени с Божия Дух и твърдо вярвали в изпълнението на ангелските думи.

Когато Мария станала на три години, родителите и я въвели тържествено в Господния храм, съпровождайки я със запалени светилници, и я посветили на служение Богу, както били обещали. Няколко години след въвеждането ѝ в храма свети Йоаким умрял, бидейки на осемдесетгодишна възраст. Останала вдовица, света Анна оставила Назарет и дошла в Йерусалим, където живеела близо до своята Пресвята Дъщеря, непрестанно молейки се в Божия храм. След като преживяла в Йерусалим две години, тя починала в Господа на 79 години от рождението си.

Чудотворна икона на Света
Праведна Анна с Богородица.
Атон, Скит "Света Анна"

О, колко благословени сте вие, свети родители, Иоакиме и Анно, заради Преблагословената ваша Дъщеря! Двойно благословени сте вие, заради нейния Син - нашия Господ Иисус Христос, чрез Когото получиха благословение всички земни народи и племена! Справедливо светата Църква ви е нарекла богоотци, защото ние знаем, че от вашата Пресвята Дъщеря се роди Бог. И сега, като предстоите близо до Него на небето, молете се, да бъде отделена и за нас, макар и частица, от вашата нескончаема радост. Амин.

Тропарь праведным Иоакиму и Анне, родителям Пресвятой Богородицы

глас 2

Праведных Твоих, Господи, память празднующе,/ теми молим Тя, // спаси души наша.

Ин тропарь праведным Иоакиму и Анне, родителям
Пресвятой Богородицы

глас 1

Иже в законней благодати праведни бывше,/ Младенца
богоданнаго породisha нам Иоаким и Анна. / Темже днесь
светло торжествует,/ весело празднующи, Божественная
Церковь, честную вашу память,/ славящи Бога, // воздвигшаго
рог спасения нам в дому Давидове.

*(Праведните в законна благодат Иоаким и Анна ни родиха
богодаден младенец. Затова Божественната Църква днес
светло тържествува, весело празнувайки честната ваша
памят, славейки Бога, въздигнал рога на нашето спасение в
дома Давидов.)*

Кондак праведным Иоакиму и Анне, родителям Пресвятой
Богородицы

глас 2

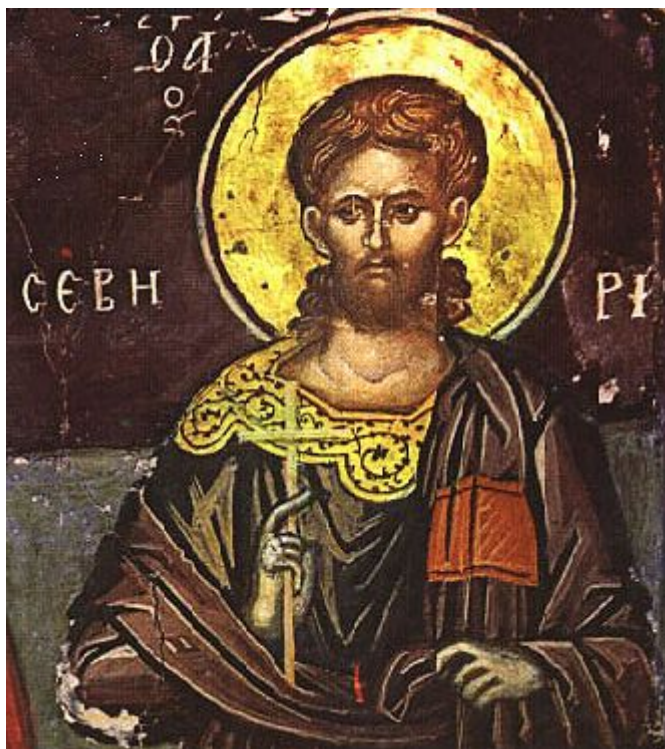
Радуется ныне Анна,/ неплодства разрешившись союз,/ и
питает Пречистую,/ созываючи вся воспети/ Даровавшего от
чрева ея человеком // едину Матерь и Неискусомужную.

*(Сега се радва Анна, освободила се от връзките на
неплодието, и храни Пречистата, призовавайки всички да
възпеят Дарилия на човеците от нейната утроба едничка
безмъжна Майка.)*

Молитва праведным Иоакиму и Анне, родителям Пресвятой
Богородицы

О, присносла́внии Христо́вы пра́ведницы, святіи Богоотцы́ Иоакіме и Анно, предстоящи Небе́сному Престо́лу Вели́каго Царя́ и ве́лие дерзнове́ние к Немú имúщи, я́ко от преблагословенныя дщѣри ва́шея, Пречістыя Богородицы и Присноде́вы Маріи, воплотітися изво́лившему, к вам, я́ко многомо́щным предста́телем и усердным о нас моли́твенникам, прибега́ем мы грѣшнии и недостóйнии. Моли́те бла́гость Егó, я́ко да отврати́т от нас гнев Свой, по делóм на́шим пра́ведно на ны дві́жимый, и да безчísленные прегрешѣния на́ша презрѣв, обрати́т нас на путь покая́ния и на стезѣ за́поведей Свои́х да утверди́т нас. Та́же моли́твами ва́шими в міре живóт наш сохрані́те и во всех благі́х благо́е поспешѣние испросі́те, вся я́же к животу́ и благочѣстию потрі́бная нам от Бо́га да́рующе, от всяких напáстей и бед и напрáсныя смѣрти, предста́тельством ва́шим нас избавля́юще, и от всех враг вı́димых и невı́димых защища́юще, я́ко да тı́хое и безмо́лвное житиѣ поживѣм во вся́ком благочѣстии и чистотѣ, и та́ко в міре вре́менное сие́ житиѣ прешѣдше, в вѣчный дости́гнем поко́й, иде́же ва́шим святы́м умоле́нием, да сподóбимся Небе́снаго Цáрствія Христа́ Бо́га на́шего, ему́же со Отце́м и Пресвяты́м Ду́хом подобáет вся́кая сла́ва, честь и поклонѣние во ве́ки веко́в. Ами́нь.

Страдание на свети мъченик Севириан (320 г.)

При царуването на злочестивия цар Ликий, в същото време, когато Агриколай, управителят на Севастия, заловил и затворил в тъмница четирidesетте свети мъченици, в тази област живял един мъж на име Севириан, който произхождал от знатен род.

Свети Севириан бил християнин. Той често посещавал четирidesетте мъченици в тъмницата и ги укрепявал и поощрявал в страдалческия им подвиг за Христовото име. И те така се разпалили от любов към своя Господ, че дори и студеното Севастийско езеро не могло да угаси в тях тази Божествена любов. Докато стоели във водите на езерото, според заповедта на беззакония управител, те единодушно изповядвали пред своя мъчител името на Исуса Христа и тук завършили живота си с мъченическа смърт.

След страданията на Севастийските мъченици, когато на мястото на Агриколай от същия нечестив цар Ликий бил назначен Лисий, човек лют и жесток, който подобно на див звер избивал вярващите и проливал християнска кръв, настанало време и за свети Севириан да тръгне по пътя на същия подвиг и на същата борба, към които призовавал другите със своите думи.

При управителя на областта дошли клеветници и започнали да му говорят:

- Честта на великите наши богове в този град се накърнява

от Севириан. Той не само, че сам не ги почита и не им се кланя, но и много други съветва да ги безчестят и унижават. Сам вярвайки в Разпнатия, той и другите учи на тази вяра и вече немалко хора го последваха. Така че, ако не го погубиш, скоро целият град ще последва неговата вяра. И боговете ще се разгневят срещу нашия град и ще го оставят без своята милост, а и царят, като чуе за това, не ще ни пощади.

След като изслушал това, управителят Лисий изпратил своите слуги да хванат свети Севириан и да го доведат при него. А Христовият воин, без да дочака пратениците да дойдат и да го заловят, като ги изпреварил, сам дошъл и се явил пред Лисий. Той мъжествено и дръзновено му казал:

- Не е ли достатъчна за тебе, управителю, твоята погибел, че искаш и нашите души да погубиш и като някакво богатство да ги предадеш във властта на бесовете? Но знай, че ти попадна тук на хора мъжествени, а не малодушни и боязливи, защото за мене, както казва моят божествен учител Павел, “животът е Христос, а смъртта - придобивка”.

След като изслушал тия думи, управителят Лисий незадълго помълчал; а после погледнал към стоящите пред него слуги и като им посочил с ръка светия, с ярост им наредил:

- Вземете го и го бийте със сурови жили! Нека той да се научи с какво смирение трябва да се обръща към управителя!

Докато измъчвали светия, той се радвал за това, че се е сподобил да пострада за Христа и пеел псаломските слова, които му били като утешение в неговите страдания:

“По гърба ми орачи ораха, прокарваха дългите си бразди”.

Мъчителят, като видял, че слугите му вече се уморили, а върху лицето на мъченика сияела същата просветленост и мъжество, заповядал да престанат да го бият и след това се

обърнал към него и му казал:

- Ето, сега ти по раните си можеш да разбереш, че твоят Христос не ти принася нито радост, нито благополучие в живота.

Мъченикът отговорил:

- Ако твоите душевни очи не бяха помрачени от тъмата на безбожието, тогава аз бих могъл да ти открия колко много блага в Христа ще изходатайстват за мен моите страдания. Но сега, при твоето нечестие, какво бих могъл да постигна? Все едно - да запаля свещ пред слепец или да запея песен пред глух! О, ако ти не беше така сляп и глух, тогава би познал Христовата благодат и тази сила, която ме укрепява!

Тези и още много други думи, които изрекъл светият мъченик, довели управителя до още по-силен гняв. Той заповядал да повесят мъченика на дърво и да го стържат с железни куки. А свети Севириан се молел на Бога сред лютите си страдания така:

- Иисусе Христе! Ти, Който някога, повесен на кръста, съкруши вражеската гордост и дори досега си прославян, заради всичките Твои дивни дела, ела при мен и ми помогни, и съкруши силата на всезлюбния мъчител, разкъсаните ми членове изцели и ми дай доблестно да завърша мъченическия подвиг!

Слугите, които измъчвали светия мъченик, се сменяли. Накрая, след дълги изтезания, по заповед на управителя го повели към тъмницата. Докато вървял към тъмницата, светият мъченик се показал като красноречив оратор и като да не чувствал своите страдания, се хвалел с понесените за Христа рани. Вървейки през града, сочел раните си и със светло лице и със сладостни слова говорел така на множеството народ,

което го гледало:

- О, хора, погледнете ме и разберете в какво блаженство се намирам днес! Мисля, че вие ме считате сега за най-нещастния и бедстващ човек, тъй като съм се лишил не само от своята временна чест и богатство, но и от самото си здраве. Но сега аз съм по-щастлив от всички вас! Защото раните, които приех за Христовото име, са по-скъпи за мен от всяка земна радост. Кръвта, която пролях и с която се обагрих, е по-драгоценна от царска багреница. Самото страдание за моя Господ е несравнимо по-приятно за мене от всички ваши земни утехи, които вие така обичате. А високият ми сан и богатството ми - какво бяха те, ако не суета и прах, и прелест, примамваща към този свят, които аз отърсвам като кал от нозете си, като възхождам към високото мъченическо достойнство и приемам неоскъдняващо богатство? За мен да се наричам "мъченик" е по-славно от всякакъв царски сан, а лишаването от богатството заради Христа - по-скъпоценно от всички съкровища на земните царе. Та и самото здраве, сила и красота, които имах преди, какво друго са те, ако не - болест, слабост и безобразие? Ако членовете на моето тяло не бяха сега уязвявани заради Христа и не се обагряха с кръв, те не биха били мои членове, но щяха да бъдат единствено вериги и тъмница за моята душа. А сега, когато те страдат за Христа, наистина са мои членове. Сега, когато моята плът бива умъртвявана, тя е здрава и крепка. С мен е моята красота, дори и сега, когато аз нямам човешки вид и представлявам целия като че една рана, защото и Христос беше уязвяван от главата до нозете. "Сега се радвам в страданията си и подпълвам недостига от скърби Христови в моята плът". А вие, като гледате раните ми, помислете за въздаянието, което ще получа за тях: нито с ум могат да се постигнат, нито с дума да се изкажат тези блага, които безсмъртният Цар и сега дава на страдащите за Него, а и на небето им приготвя за вечно

блаженство. Вече самото страдание за Христа е наслаждение, а да се умре за Него е още по-въжделено. О, приятели! Ако тук има някой от нашите, ако някой от верните раби Христови се намира сред този неверен народ, то, като гледа моите страдания, нека да укрепи своето сърце, да бъде мъжествен и неустрашим. Да не ви отвърне от пресладкото име на Иисуса Христа нито една мъка, да не ви уплаши нито посичане с меч, нито изгарянето в пещ, нито яростта на зверовете! Да не ви прельстят нито ласкателствата на мъчителя, нито неговите обещания за дарове и високи санове! Всичко това потъпчете с нозете си, като смет, за да се възцарите заедно с Христа!

Докато свети Севириан говорел така, зад него вървяло множество народ. Слушайки неговите думи, народът съпроводил светия мъченик до тъмницата. Хвърлен в нея, Христовият воин ликувал, все едно че се намирал в светъл чертог, и целувал мястото, където били затворени четиридесетте свети мъченици, при които той често преди идвал, за да беседва с тях. В тъмницата той престоял пет дена, а после отново бил доведен пред съда.

По време на съда Лисий, подобно на вълк в овча кожа, си дал вид, че състрадава на светия и започнал лукаво да му говори:

- Всички богове виждат, Севириане, как те съжалявам и как много се учудвам, че ти - толкова виден, благообразен и почтен човек доброволно се лишаваш от този радостен свят. Аз бих похвалил твоята твърдост и мъжество, но само ако ги беше насочил срещу враговете. А да се бориш с желязо и огън, със зверове и камъни и по този начин да погубваш себе си, е наистина безумно. И ето, силата ти вече е съкрушена и тялото ти - изтерзано.

С тези думи беззаконният мъчител искал с лукавство да прельсти истинския Христов раб, но той мъжествено отвърнал:

- Не щади тялото ми, покрито цялото с рани, но още повече увеличи моите страдания. Не само бий и разкъсвай тялото ми, но хвърляй още камъни върху мене, гори ме с огън и прави всичко, което искаш и можеш. Ти никога не ще ме отвърнеш от моя Господ! По-скоро ти ще се умориш да ме измъчваш, отколкото аз - да страдам за името Христово!

Тогава мъчителят оставил лукавството и се предал на обичайната си ярост. Той заповядал да бият свети Севириан с камъни по устата, като при това говорел:

- Не произнасяй името на Христа с езика си и не обременявай ушите на управителите със споменаването на това име!

С устни, вече разбити от ударите, светият мъченик отвърнал на мъчителя:

- Нещастнико, ако ти си направил от своята душа жилище на бесовете, то е разбираемо, че и слухът ти вече не може да понесе името на Христа!

Лисий заповядал отново да повесят мъченика на дърво и да го стържат с железни куки. Жестоко измъчван, Севириан изрекъл:

- Само една рана считам за жестока - тази, която ме отлъчва от Христа. А всички тези рани са за мен по-скоро наслаждение, отколкото страдание, понеже, като ме откъсват от земното, те ме съединяват с Христа!

Управителят отново му казал:

- Севириане, принеси жертва на боговете и ще се освободиш от мъченията.

На това Христовият воин нищо не отговорил. Той само тихо казал:

“Страданията на сегашното време не са нищо в сравнение с оная слава, която ще се яви в нас”.

Лисий, приемайки като оскърбление това, че мъченикът нищо не му отговорил, измислил ново мъчение за него. Сняли светеца от дървото и го повели към градските стени и като привързали тежки камъни на шията и на нозете му, а тялото му завързали с въжета, го повесили от високата стена. В това мъчение светият мъченик предал своята праведна душа в ръцете на Подвигоположника Христа, своя Господ. Някои от християните свалили през нощта честното му тяло от стената и го понесли към мястото, където той живеел преди. Когато те, благоговейно носейки го и пеейки псалми, се приближили до селото, където бил домът на свети Севириан, почти всички жители излезли да посрещнат светите мощи: стари и млади - всички еднакво бързали, надпреварвайки се един друг и стареяйки се така да получат по-напред благословение от многострадалния Божий угодник. Само жената на един от слугите на свети Севириан останала в дома си, плачейки над тялото на своя мъж. Той току-що бил умрял и лежал още непогребан в дома си. А тя ридаела над него и му говорела, все едно че бил жив:

- Ето, нашият господар се приближава към дома си и всички излязоха да го посрещнат, а само ти не излезе и аз - заради тебе. И така, стани да посрещнеш господаря си!

Само щом тя изрекла това, мъртвият начаса се изправил, като да ставал от сън, и тръгнал към светите мощи. Като паднал пред тях, той с радост започнал да целува тялото на своя господар. А хората, като видели, че мъртвият възкръснал, когато светото тяло било донесено в тяхното село, поразени от това чудо, прославили Господа и с още по-голямо усърдие се покланяли и целували честните мощи.

Относно погребването на тялото на светия мъченик

възникнало разногласие между жителите на селото: едни искали да го погребат на едно място, други - на друго. Върху мощите на свети Севириан лежал венец, сплетен от красиви цветя. Изведнъж, неизвестно откъде, се появил орел и грабнал венеца. След като прелетял неголямо разстояние, орелът отново се спуснал на земята. Всички, които видели това, тръгнали към орела и когато се приближили до него, той бавно полетял по-нататък заедно с венеца, а народът също тръгнал след него. Така орелът довел благочестивия народ до най-близката пустиня и тук, след като кацнал върху едно високо, красиво възвишение и положил на него венеца, се скрил от очите на хората. Народът намерил венеца на мъченика и решил, че Господ е благоволил в тази планина да почива светото тяло на Севириан. След това взели мощите на мъченика и с подобаваща чест ги погребали в тази планина. А при гроба на Христовия мъченик се извършвали множество изцеления.

Споменатият слуга, който възкръснал при пренасянето на мощите на свети Севириан, живял още петнадесет години, постоянно пребивавайки при гробницата на господаря си.

А за всичко това - слава на Бога, Единия в Троица: Отец и Син и Дух Свети, сега и всякога и во веки веков! Амин.

**В памет на блажения Никита, тайния
Божий угодник, когото видял дякон
Созонт (XII в.)**

Тайният Божий угодник, блаженият Никита, наричан хартуларий, бил роден и възпитан от благородни родители, които живеели в Цариград. Живеейки мирно и тайно служейки Богу, той дотолкова Му угодил, че и църковните врати се отваряли сами, когато той идвал в полунощ да се моли в храма, и светилникът, не от човешки ръце, сам се запалвал. Също така той могъл да покаже на

дякон Созонт умрелия свещеник като жив, за което съществува следният разказ:

Един благочестив свещеник и един благоговееен дякон имали голяма любов в Бога един към друг, но след известно време, под влияние на бесовско внушение, сменили любовта си с вражда. Името на дякона било Созонт, а името на свещеника е останало неизвестно. Те останали много време в тази вражда помежду си, докато накрая свещеникът умрял, без да се помирят. Тогава дяконът започнал да се смуцава в мисълта си и да изпитва терзания на съвестта за това, че не е прекратил враждата си със свещеника и не е унищожил гнева с прошка. Затова той се отправил да търси мъдър духовен отец, на когото да открие съвестта си. Така той обходил пустинните места, търсейки лекар за болестта на своето сърце. Накрая намерил един велик в добродетелите свят старец и му открил своя грях - гнева и враждата, която имал със свещеника. После го помолил за прошка.

Старецът му казал:

- Всеки, който проси с вяра, ще получи, и на този, "който хлопа, ще се отвори". Добре правиш, брате, като се грижиш за по-скорошното си освобождаване от този голям грях. Да ти помогне Господ, понеже не е мое дело да те помиря, чедо, с умрелия. Но ти се върни в Цариград, откъдето и дойде. През нощта отиди до великата църква "Света София", застани до големите врати и когото видиш пръв да се приближава до дверите, на него се поклони, съобщи му за нас и му дай това запечатано писмо. Чрез него ще получиш изправление на твоя грях.

Дяконът, изпълнявайки нареждането на своя духовен отец, тръгнал за града. През нощта стигнал до църковните врати на "Света София" и застанал до тях, в очакване да се появи непознатият. И ето - по едно време той видял към вратите да се приближава някакъв мъж. Това бил блаженият Никита, за когото е този разказ. Дяконът му се поклонил, целунал го, подал му писмото на стареца и му разказал своята скръб. Мъжът изслушал признанието на дякона, размислил и след като прочел писмото на стареца, се облял в сълзи и казал:

- Как да се реша на дело, което превишава моите сили? Но се надявам на молитвите на този, който те е пратил и с помощта на Бога ще пристъпя към това, което ми е заповядано.

След като казал това, той застанал пред дверите и като издигнал ръцете си към небето, започнал шепнешком да се моли. После преклонил колене, навел главата си до земята и започнал тихо да се моли. След известно време той станал и казал:

- Господи, отвори ни вратата на Твоята милост!

Начаса вратите към преддверието на храма сами се отворили и блаженият Никита, като взел със себе си дякона, влязъл в него. Като се приближил до вратите на самата църква, той

казал на дякона: “Стой тук, без да се движиш”, а сам той направил поклон на прага на църквата. Вратите се отворили и той влязъл вътре. Щом застанал сред църквата на молитва, запален светилник се спуснал от тавана на църквата над главата му и осветил всичко наоколо. След това блаженият Никита тръгнал към жертвеника; и там дверите сами се отворили пред него. Той преклонил глава и мълчаливо се помолил, а след това излязъл при дякона и отново всички врати се затворили. Като видял това, дяконът се ужасил и не смеел да се приближи към този мъж, понеже го бил обхванал голям страх. Освен това и лицето на мъжа изглеждало на дякона като лице на ангел, прославно от молитвата. И дяконът си помислил: “Да не би това да е ангел?” Но това не останало скрито за мъжа и той казал на дякона:

- Защо се смущаваш с мисли за мене? Вярвай, че и аз съм човек от плът и кръв, роден в честен дом и възпитан в този град. Благодатта Божия, ако пожелае, е действена в немощните. А сега да тръгваме, защото ни чака път!

След това той се отправил към тържището, а дяконът го последвал. Когато двамата стигнали тук до църквата на Пресвета Богородица, църковните двери отново се отворили по молитвата на блажени Никита. След като останал известно време в църквата и се помолил, Божият угодник излязъл и вратите сами се затворили. Виждайки това, дяконът, ужасен, само тихо си казал: “Господи, помилуй!”. После тръгнали към Влахернската църква. Впоследствие вече дяконът забелязал, че извършеното от тях шествие по църквите ставало толкова бързо, че било подобно на летенето на птиците. Когато се приближили до вратите на Влахернската църква и мъжът със сълзи се помолил, начаса, както и при другите църкви, вратите сами се отворили. Като оставил дякона до вратите и му наредил внимателно да наблюдава какво става вътре, блажени Никита влязъл в църквата, паднал на колене и започнал

усърдно да се моли. А дяконът, стоейки до вратите, видял в църквата светлина, която осветявала всичко наоколо. После се явил един световиден дякон, който излязъл от олтара и започнал да кади из цялата църква. След немного време той видял и множество свещеници, облечени в бели одежди, които излезли от олтара и застанали посред църквата. После видял и друго множество свещеници, които били облечени в червени одежди. Всички заедно се събрали в средата на църквата и запели някакви прекрасни и нечувани църковни песнопения, от които дяконът не могъл да запомни нищо, освен “алилуия”.

А мъжът, като станал от молитвата си, казал на дякона:

- Брате, влез в църквата, без да се боиш, и погледни към множеството свещеници, които са от лявата страна. Виж дали няма да разпознаеш сред тях свещеника, с когото си имал вражда?

Дяконът с трепет влязъл и се приближил до Божия човек. После погледнал към левия лик от свещеници, но не намерил търсения свещеник. Ангеловидният мъж наредил на дякона да разгледа и десния лик от свещеници. Дяконът погледнал към тях и там видял свещеника, с когото имал вражда. Той го посочил на Божия човек, а блаженият му казал:

- Иди и кажи на свещеника, когото разпозна: “Никита хартуларий стои пред храма и те вика да отидеш при него”.

Дяконът отишъл, според нареждането, до свещеника, хванал го за дясната ръка и го довел при Божия човек, който в това време вече бил излязъл от храма. Божият угодник кротко погледнал към свещеника и с тих глас му казал:

- Отче, побеседвай с твоя брат и прекратете враждата помежду си.

Веднага, щом казал това, свещеникът и дяконът паднали на

колене един срещу друг и след като дълго се приветствали, прекратили враждата помежду си. Като се помирили, свещеникът влязъл в църквата и застанал на мястото си, а Божият човек Никита направил поклон върху църковния праг и църковните врати веднага се затворили. После тръгнал заедно с дякона по обратния път. Като изминали част от пътя, блаженият Никита казал на дякона:

- Брате Созонт, ти спаси своята душа за себе си и за моя полза; а на отеца, който те изпрати, кажи, че чистотата на неговите свети молитви и упование на Бога могат да накарат и мъртвите да станат!

Щом изрекъл това, блаженият изчезнал от очите на дякона. А той, след като се поклонил на това място, на което стояли нозете на дивния мъж, се запътил, изпълнен със страх и радост, към стареца - своя духовен отец, славейки и благодарейки на Бога за това, че го сподобил по такъв дивен и чудесен начин да се примири с умрелия свещеник, по молитвите на тайния раб Божий Никита хартуларий, който така много бил угодил на Бога, живеейки сред хората и светските вълнения.

**В памет на преподобни Иосиф
Волоколамски (1515 г.)**

Свети Иосиф се родил в околностите на града Волок Ламски. Прадядо му бил от литовски произход, а родителите му се наричали Йоан и Марина. Когато станал на седем години, родителите му го дали да се учи и твърде скоро той изучил Божественото Писание. Той обичал често да ходи в Божия храм и отделяйки се от връстниците си, да устремява цялата си мисъл към угаждането на Бога. Като презрял светската суета, преподобният Иосиф се уединил в Боровск, в манастира на преподобния Пафнутий, който го постригал в монашеския чин. Там той всякога прекарвал в пост и молитва и станал изкусен подвижник, като във всичко се подчинявал на своя духовен наставник. След като изминало известно време, той взел при себе си в обителта и своя роден баща, който също приел монашество, и му служел до самата му смърт. Осемнадесет години преподобният Иосиф прекарал в послушание при свети Пафнутий. След смъртта на своя учител и наставник, той бил избран за игумен на обителта, която управлявал около две години. А след това, с неколцина от братята, се оттеглил в гората, която се намирала около Волок Ламски, и там построил манастир, в който издигнал каменна църква в чест на Успението на Божията Майка. Преподобният Иосиф събрал много братя при себе си и устроил много строго общежитие. Сам той се обличал като бедняк, така че никой не би могъл да разпознае в него настоятеля на манастира. Преподобният Иосиф се подвизавал ревностно срещу ереста на “жидовстващите” и написал книга срещу нея. Освен това той написал и устав за своята обител. По време на глада неговият

манастир доставял препитание на много бедни. Преподобният се преставил, на седемдесет и пет години от рождението си, на 9 септември в 7024 г. от сътворението на света, по време на управлението на великия княз Василий Иоанович. Положили светото му тяло близо до олтара на съборния храм на неговата обител.

Тропарь преподобному Иосифу, игумену Волоцкому

глас 5

Яко по́стников удобре́ние и отце́в красоту́,/ ми́лости
пода́теля, рассу́ждения светі́льника,/ вси ве́рнии соше́дшеся
восхва́лим,/ крото́сти учи́теля, и ересей́ посрама́теля,/
прему́драго Ио́сифа, Росси́йскую звезду́,/ моля́щася Го́споду, //
помі́ловатися душа́м на́шим.

Кондак преподобному Иосифу, игумену Волоцкому

глас 8

Жити́я трево́лнения и мяте́ж мирскі́й,/ и стра́стная
взыгра́ния в ничто́же вмени́в,/ пусты́нный гражда́нин
показа́лся еси́,/ мно́гих быв наста́вник, Ио́сифе преподо́бне,/
мона́хов собра́тель, и моле́бник ве́рен,/ чистоты́ рачі́тель. //
Моли́ Христа́ Бо́га, спасти́ся душа́м на́шим.

Молитва преподобному Иосифу Волоцкому

О, преблаже́нне и присносла́вне о́тче наш Ио́сифе! Веду́ще
твоё ве́лие к Бо́гу дерзнове́ние и к твоёму́ твёрдому
заступле́нию прибега́юще, в сокруше́нии се́рдца мо́лим тя:
озари́ нас све́том дарова́нных тебе́ благода́ти и моли́твами
твои́ми помози́ нам бу́рное мо́ре жити́я сегó преи́ти

безмятежно и пристанища спасения неблаженно достигнути: порабощены бо суще светлыми, и грехолюбиви, и немощни еже от обышедших нас зол возникнуть, к кому прибегнем, аще не к тебе, явившему неоскудеваемое богатство милости в земном житии твоём? Веруем же, яко и по отшествии твоём множайшее стяжал еси дарование милосердовати бедствующим. Темже убо, припадающе ныне к цельбоносней иконе твоей, умиленно просим тя, святче Божий: сам искушен быв, помози и нам, искушаемым; постом и бдением поправый силу демонскую, и нас от нападений вражиих защити; препитавый гладом погибающих, и нам испроси у Господа изобилие плодов земных и вся яже ко спасению потребная; посрамивый еретическая мудрования, Церковь Святую от ересей и расколов, и смущений молитвами твоими огради: да тоже мудствуем вси, едином сердцем славяще Святую, Единосущную, Животворящую и Нераздельную Троицу, Отца и Сына и Святаго Духа, во вся веки. Аминь.

Молитва вторая преподобному Иосифу Волоцкому

О, великий наставниче, ревнителю и учителю Православных веры, святе премудре Иосифе! Приими моление нас, грешных, тебе приносимое, и теплым предстательством умоли в Троице славимаго Бога, да ниспослет богатыя Своя милости нам, грешным, да утвердит во Святой Своей Православней Церкви правую веру и благочестие: пастырем ея да подаст святую ревность о спасении словеснаго стада, яко да верующих соблюдут, неверующих же и отпадших от истинных веры вразумят и обратят. Нам же всем испроси вся благопотребная во временном сем житии и полезная к вечному спасению нашему. Помяни стадо твое, еже собрал еси, не забуди посещати чад твоих и, яко чадолюбивый отец, не презри, ниже отрини моления наша, но воздежи рuce твои молитвенней ко

Господу Богу, да отложит праведный гнев Свой, движимый на ны, и избавит нас от враг видимых и невидимых, от глада, потопа, меча, смертоносных язвы, нашествия иноплемённых и междоусобных брани. Ей, премилосердый заступниче наш, преславный чудотворче, всех нас управи в мире и покаянии скончати живот наш и преселитися со упованием в блаженная селения райская, идеже непрестанно славословится всепетое имя Отца и Сына и Святаго Духа. Аминь.

В памет на преподобни Теофан постник и изповедник (ок. 300 в.)

Родители на свети Теофан били езичници, а той се обърнал към Христа още в детството си. Когато бил още съвсем малко дете, той веднъж видял едно момченце, което умираше от студ. Свети Теофан се съжалил над него, свалил дрехата си и облякъл момчето. Когато се върнал у дома си, родителите му го попитали: “Чедо, къде ти е дрехата?” А той отвърнал:

- Аз облякох с нея Христа.

Баща му го попитал:

- Кой е този Христос? Ние почитаме Меркурий и Аполон.

След това детето напуснало своите родители. Ангел Господен го взел и го отвел на планината Диавис, където го

върчил на един постник, който от седемдесет и пет години водел монашески живот. Старецът приел детето и започнал да го учи на монашески живот и на свещените книги. Прехрана им доставял ангелът. След пет години старецът се преставил. След смъртта му отрокът останал да живее в пещерата, където постнически се подвизавал в продължение на петдесет и осем години. След това, по нареждането на Божия ангел, той излязъл от пещерата и възседнал лъв, преминал шестдесет поприща, проповядвайки Христовата вяра. Царете Кар, Карин и Нумериан заповядали да го заловят и да го бият: на преподобния били нанесени сто удара по шията, след което той претърпял и още много други мъчения. Когато мъчителите видели колко много чудеса върши и колко много хора се стичат при него и се кръщават, се засрамили от безсилието си и го оставили да си върви. Той се върнал в пещерата си и след като преживял в нея още седемнадесет години в строг пост, се преставил в Господа.

Воспоминание святого Третъего вселенского собора в Ефесе (431 г.)

В Двадцать первый год царствования императора Феодосия Младшего, сына Аркадиева, созван был в Ефесе святой третий Вселенский собор (5680) по следующему поводу. Несторий, который недостойно занимал место патриарха Константинопольского (5681), стал проповедовать лжеучение, сродное с учениями прежнего еретика Павла Самосатского, а также и Диодора Тарсийского (5682). Он не убоился утверждать, что Единородный Сын Божий Христос, Который нас ради и нашего ради спасения воплотился и вочеловечился, Который предвечно рождается от Бога Отца без матери, а на земле родился, как человек, без отца, – имеет не одно Лицо или одну Ипостась, но два разных лица: одно – Божеское, а другое человеческое. И о Пречистой Матери Господа нашего Иисуса Христа он нечестиво учил, что Ее не следует называть Богородицею, но Христородицею, не желая признавать, что Она поистине родила плотию Бога Слово. Св. Кирилл, архиепископ Александрийский (5683), много писал ему, увещевая его отстать от такого заблуждения, но видя, что он не только не внимает его увещаниям, а еще сильнее укрепляется в своей ереси, – написал Целестину, папе римскому (5684), и другим патриархам, прося их убедить Нестория оставить свое лжеучение. Когда и они не могли отвратить нечестивого Нестория от его лжеучения, тогда православные архиереи обратились с просьбою к императору Феодосию, чтобы он созвал Вселенский Собор. Феодосий повелел созвать такой Собор в Ефесе. На сем соборе присутствовало двести святых отцов, из коих знаменитейшими были: св. Кирилл Александрийский, св. Ювеналий, Мемнон Ефесский и многие другие (св. Целестин, папа римский, не мог по болезни приехать на Собор). Прибыл в Ефес и Несторий. Хотя отцы Ефесского собора и посылали троекратно к нему приглашение явиться на собор, но он всякий раз упорно отказывался. Тогда святые отцы решили начать соборные

заседания без него. Осудив Нестория и его нечестивое учение, они торжественно подтвердили православное учение о том, что подобает исповедовать в Господе нашем Иисусе Христе единое Лицо и два естества, и Пречистую Его Матерь восхвалять, как единую Приснодеву и истинную Богородицу. Для того, чтобы еще больше обличить злочестие Нестория, святые отцы сего собора одобрили и предали св. Церкви в руководство сочинение св. Кирилла Александрийского, называемое «Двенадцать анафематизмов против Нестория».

* * *

5680 Феодосий II или Младший – восточный римский (византийский) император, внук Феодосия Великого, царствовал с 408 по 450 г. – III вселенский собор был созван с 431 г. – Ефес – ионический город на западном берегу Малой Азии, бывший первоначально центром малоазийских греческих колоний, а во время владычества римлян – главный город Азии проконсульской; славился обширной торговлею, науками и искусствами и великолепным храмом в честь языческой богини Дианы. Впоследствии Ефес быстро пришел в упадок. В настоящее время от этого некогда знаменитого и блестящего города остались одни развалины.

5681 Несторий был патриархом Константинопольским с 428 по 431 г.

5682 Павел Самосатский (Самосат – древний город в Сирии) – епископ Антиохийский (260 г.), учил об Иисусе Христе, как о человеке, достигшем Божественности и о Духе Святом, как о силе Божией; осужден на Антиохийском соборе 269 г. – Диодор, епископ Тарсийский (Тарс – главный город Киликии – юго-восточной римской провинции в Малой Азии) – один из известных христианских богословов IV века, отличался благочестием и ученостью. Но он признавал в Иисусе Христе соединение двух естеств Божеского и человеческого лишь

нравственное, а не по существу – неслитное и нераздельное, почему многие не без основания видят в нем прямого предтечу несторианства.

5683 Кирилл Александрийский – замечательнейший – и ученейший богослов христианской Церкви в V в., ратоборец за православие и обличитель различных ересей, особенно же – несторианства; оставил после себя многочисленные творения; скончался в 444 г.

5684 Св. Целестин I – папа римский с 422 по 432 г.

Тропарь святым отцам Вселенских Соборов, глас 8

Препрослáвлен еси́, Христé Бóже наш,/ светíла на земли́
отцы́ нáша основáвый/ и тéми ко íстинней véре вся ны
настáвивый,// Многоблагоутрóбне, слáва Тебé.

(Перевод: Препрославлен Ты, Христе Боже наш, как светила на земле отцов наших утвердивший и ими на путь истинной веры всех нас направивший, Многомилостивый, слава Тебе!)

ЧЕТИ-МИНУТЫ НА СВ. ДИМИТРИЙ РОСТОВСКИ

† **ВИЖТЕ ОЩЕ**

Против ереста на новостилието

Икуменизъм в развитие - след като Б"ПЦ" напусна ССЦ

Отстъплението от вярата наречено "нов стил"

ЗА СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ, ТАЙНСТВОТА И ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА

ЗА ПРЕМАХВАНЕТО НА ОГЛАШЕНИЕТО

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

За Петровият пост и въпросите, които поражда

ЗА КОРЕНА НА ЗЛОТО, ЗА НАЧАЛОТО НА
ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“, ЗА
БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА

Театърът на антихриста

ИСТИНАТА ЗА НАШИЯ НАРОД

Християнството на българите и техните владетели

ИДЕЯТА "ПРАВОСЛАВНИ БУДИТЕЛИ"

Православна ли е демокрацията

Народе, народе...

Защо се премахва вероучението

За старостилния икуменизъм

КОЙ СТОИ ЗАД ОТСТЪПЛЕНИЕТО

ДИСЕКЦИЯ НА ЧОВЕКООМРАЗТА

ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ
МАСОНСТВОТО

Против юдомасонството

Изповедание на вярата

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО

buditeli.info © 2017